

dament cap dispèpsia intestinal o entero-colitis.

Els fonaments del guariment dictètic, són els següents: afavorir el guariment de la funció alterada, convertir en dolent el terreny, per tal de dificultar el creixement de la flora intestinal patògena.

Si predomina en el budell la putrefacció de les albúmines, l'anàlisi demostra la presència de moltes fibres musculars i, per aquest fet, es fa evident el diagnòstic de dispèpsia pútrida i el metge ha de prohibir la ingesta de carn i ous. Els mateixos malalts comproven que, després d'un ús contingut de menjar de carn, sofreixen greus agravacions. L'alimentació ha d'ésser preferentment composta d'hidrats de carbó i grasses.

La grassa és fortament tolerada en tots els casos de diarrea, amb excepció de la diarrea pancreatògena i en els rars casos de tuberculosi, degeneració amiloidea del budell, essent la manera millor d'administrar-la en forma de mantega i oli d'olives. Amb tota confiança es poden donar fins a 100 grams de mantega. Amb els hidrats de carbó s'ha d'ésser molt prudent, separant del menjar tot hidrat de carbó de digestió difícil, especialment el pa moreno i farina poc purificada, els llegums en els quals abundi la cel·losa, la majoria de fruites que han d'evitar-se. Solament en forma poc espesa i fàcilment absorbible han d'ésser administrades. Obren d'una manera poc favorable les begudes fredes, els menjar molt salats i les espècies fortes, possiblement per provocar un excés de secreció intestinal. Han de preferir-se com a begudes, el te i el vi de taula. Respecte a llet i els seus preparats, és variable el seu resultat en els malalts. Jo recomano l'ús de la llet de bon principi com a prova, començant a petites dosis i augmentant lentament. En ocasions es fa tolerable la llet, afegint-hi aigua de cals (una cullerada de cafè per una tassa). Un *menu* per un malalt de dispèpsia pútrida, és el següent:

1.er Te amb una mica de llet o crema de llet, amb sucre abundant. Pa blanc, torrat amb mantega.

2.on Puré o sopa espessa de farina fina (maicena, tapioca, farines per infants), afegint-hi mantega.

3.er Sopa de farina d'avena amb bescuits. Maicena o preparats d'arròs ocasionalment amb suc de fruites.

4.rt Com el mati, afegint-hi una mica més de llet.

5.è Puré de farina, pa torrat amb mantega.

Aquest menjar tan sever, no es pot perllongar llarg temps. En parar-se la diarrea, ha d'afegir-se tot seguit quelcom, i en primer lloc suc de fruites, farina (sèmola, patates, fideus), menjars gelatinosos, ous tous. Més tard pot donar-se carn, preferentment bullida (badella, gallina, peix). En casos greus, recomana von Noorden, de començar el guariment amb alguns dies de dejuni en els que únicament es permetrà te amb poc sucre. El pas al menjar ordinari ha de fer-se molt lentament. Les llegums poden ésser donades sense tardar molt en forma de purés (espinacs, remolatxa, pèsols tendres); han d'ésser prohibits el pa moreno, les llegums grolleres, el fruits crusos, i per molt temps. Es poden assajar les compostes. I d'aquesta manera el metge va augmentant els menjars a mida de la tolerància del malalt. En general, es pot dir que en les dispèpsies de putrefacció cròniques, els casos dits de *budell dèbil*, encara que siguin tractades durant llarg temps i amb molt mirament, mai no és possible de retornar a l'alimentació sense limitacions. Per imprevisió (cervesa freda, fruits crusos, menjar molta carn, llegums poc digestius), provoquen novament el retorn dels atacs de diarrea.

Quan el malalt comença a tolerar l'ús de menjars consistents, ha de recomanar-se-li el mastegar amb deteniment.

Els aliments de preparació industrial són en moltes enfermetats completament innecessaris, aquí, malgrat això, amb freqüència són utilitzables. Així passa amb els preparats farinosos, com per exemple, les farines emprades pels nens, com també molts preparats albuminúrics (sanatogen, material nutritiu Heyden, etc). L'aparell digestiu queda amb el seu ús i dintre el possible, alleugerit.

Algunes vegades s'obtenen amb menjars especials bons resultats. Un malalt, que patia de dispèpsia pútrida i en el que els tractaments dictètics no donaven cap resultat, en record de les experiències en els nois, va ésser solament alimentat amb plàtans. L'èxit va ésser esclatant, podent més tard afegir altres aliments sense cap més aparició de diarrees.

L'observació del funcionament del ventrell és, en casos de dispèpsia pútrida, d'importància. La